

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

EDIP MEĐU NAMA?

NE, **FAHRUDIN SALIHBEGOVIĆ** JE MEĐU NAMA!
SA SVOJIM CEDIPUS-OM!

I JOŠ MNOGO ČIM.

Ne usuđujući se još išta sama reći, koliko god bila bliska s njim, posuđujem za vas mrvice iz prebogate Nunine, tj. Fahrudinove

znanstvene i umjetničke biografije sa stranice Academia.edu:

Dr. Fahrudin Salihbegović je pozorišni redatelj, vizualni/zvučni umjetnik, interakcijski dizajner i predavač, specijaliziran za multimedijalni teatar i interaktivne digitalne umjetnosti. Njegov opus uključuje kazališne predstave, digitalne scenografije, i interaktivne video/sonične instalacije; predstave koje piše, režira, scenira, izvodi - međunarodno. Između ostalog i u ovim mjestima: London (Tate Britain, Queen's House, National Maritime Museum), Cambridge (Cambridge University Concert Hall), Newcastle (Culture Lab), Amsterdam (STEIM), Berlin (La Giraffe), Sarajevo (SARTR), Beograd (VUK), Novi Sad (Serbian National Theatre), Bologna (ifsARTS)...

Godine 2008 doktorirao je Brunel University, u Londonu, iz oblasti kazališnih studija; praktičnog istraživanja multimedijalnog teatra, digitalnog performansa i interakcijskog dizajna. Njegova teza "Režiranje kibernetičkog teatra" objavljena je u proširenom obliku kao knjiga 2013. Diplomski stupanj stekao je ranije na DasArts, Akademiji umjetnosti u Amsterdamu.

Fahrudin je osnivač i umjetnički direktor Studija za elektronski teatar (SET) – međunarodne grupe umjetnika, inženjera, i teoretičara posvećenih istraživanju, proizvodnji i obrazovanju u oblasti digitalnih umjetničkih performansa i multimedijalnog teatra. (www.setlab.eu).

On istražuje, kroz praksu, estetski potencijal korištenja interaktivnih digitalnih medija u pozorišnim predstavama i performansima. Tehnološki aspekt, koji je usko povezan sa umjetničkom praksom, bavi se digitalnim sredstvima namijenjenim da se koriste u izgradnji 'responsivnih', tj. fizičkih prostora (kazalištaa ili izložbenih prostora) koji komuniciraju sa izvođačima i/ili publikom...

Više će sa/znati onaj koji sam hoće da na/uči!

Iz intervjuja za "VREME", Br. 934, 2008:

P. Kako ste se vi zainteresovali za sajber teatar? Ovom vrstom pozorišta se bavite teorijski i praktično, predajete o njemu u Londonu i režirate predstave – recite nešto o ovim iskustvima.

Fahrudin: Uvek me je, makar intuitivno, interesovalo totalno pozorište – pozorište sa svim svojim umetničkim i tehničkim potencijalima u kojem je glumac gospodar prostora gde se otkrivaju skrivene istine o čoveku i njegovoj/njenoj iracionalnoj prirodi. **Ja sam**

počeo da se bavim sajber teatro pre nego što sam znao da ono kao takvo i postoji. U mojim prvim projektima u Holandiji koristio sam projektore i video-kamere, i izmišljao sam sisteme koji bi automatski pratili ono što radi glumac na sceni. Tako sam i došao do DasArtsa, postdiplomske pozorišne škole u Amsterdamu u kojoj sam prvi put video Apple kompjuter. U toj prvoj godini bili smo obasuti radovima i predavačima koji su koristili kompjutere za sve i svašta.

Najčešće je to bila tehnologija-radi-tehnologije, ali sam ja uspeo da pohvatam ono što je bilo važno za moju pozorišnu viziju. Već u startu sam imao ceo set tehničkih pitanja koja su tražila odgovore i tehnički sam uznapredovao veoma brzo. Zajedno sa nekoliko istomišljenika stvorili smo Amsterdam Cyber Theatre, jedno od prvih pozorišta u Evropi koje se na originalan način bavi primenom najmodernije digitalne tehnologije u pozorištu. Uradili smo nekoliko projekata u Holandiji, a onda smo dobili poziv i iz Srbije. Kao deo Open Arc programa uradili smo dve letnje škole digitalnog teatra i napravili dve predstave. Volim da radim sa našim ljudima jer se lako razumemo i delimo istu, pomalo suludu, ljubav prema pozorištu.

U Londonu na Univerzitetu Brunel doktorirao sam sa tezom o pozorišnoj režiji u sajber teatru – sličnostima i razlikama sa praksom u nedigitalnom klasičnom pozorištu. Brunel je jedini univerzitet u Engleskoj koji se sistematski bavi ovom temom. ... Predajem Digital Performance and Technology i imam studente iz celog sveta. Učim ih kako da se snađu u moru tehničkih informacija koje se množe geometrijskom progresijom i kako da koriste tehnologiju kao kreativni alat u svojoj umetničkoj praksi. Mladi ljudi su radoznali i lako nalaze zajednički jezik sa digitalnom tehnologijom sa kojom, manje-više i odrastaju.

Lično pokušavam da se, kad god to prilike dozvoljavaju, distanciram od kvalifikacije da je pozorište koje pravim digitalno, jer je moj rediteljski pristup mnogo kompleksniji, a digitalnost je samo jedan segment u mom radu. I u «Klanici 5» digitalnost stoji negde u pozadini priče o čoveku iščašenom u ludilu istorije. Biću srećan kada se digitalnost u mojim predstavama ne bude uopšte pominjala.

... Pozorište je uvek o čoveku, ne o tehnologiji – možda o čoveku u raljama tehnologije.

U Sarajevu, 22.12.2016. 6:38 am